

PŘEMOSTĚNÝ Z PRAVOU DAJ

den šestý

Vážení pozůstalí,
sešli jsme se zde, abychom uctili památku někoho významného. Někoho, kdo nás na chvíli oprostil od povinnosti chodit do školy. Někoho, kdo se nám necelý týden staral o zábavu. Někoho, kdo nám přirostl k srdci a koho budeme navždy postrádat.

PřeMostění nám dalo spoustu věcí. Dalo nám nové přátele, zábavu, poučení. Také nám dalo stres a slzy. Ale především nám dalo skvělé divadelní zážitky, na které můžeme s úsměvem vzpomínat.

Děkujeme všem, kdo se na uskutečnění festivalu podíleli – ať už programově, redakčně, či organizačně. Byla to fuška, ale stálo to za to!

Dne 29. března 2015 odešel na věčnost divadelní festival PřeMostění ve věku pěti dní. Přejeme mu vše nejlepší v druhém životě a amen.

Natálie Kučerová

výsledková listina

ČESTNÁ UZNÁNÍ:

Kolektiv Stinné stránky za inspirativní přístup

Kabaret Sauvignon za autorství

Matěj Málek za herectví v inscenaci První sběr

Pavel Skála za režii v inscenaci Co bys chtěl

Divadlo Vydýcháno za insceni Quentin, stát se legendou

Susanne Bierlmeyer za herectví v inscenaci Třídní sraz

ČSA za autorství ve všech složkách v inscenaci Spooning, jediná správná životní

Divadlo bez pravidel za svébytné jevištní uchopení tématu inscenace Vzpomínka

CENY:

Rozvodovodovovy RozvodyVody za interpretaci

Libor Ulovec za herectví v inscenaci Léčitel

Jiří Dědourek za herectví v inscenaci Léčitel

Milan Peroutka za herectví v inscenaci Perseidy

Nela Štefanová za herectví v inscenaci Perseidy

Perseidy za scénografické řešení

DS Čtvrtek večer za inscenaci Co bys chtěl

Denisa Černá za herectví v inscenaci Co bys chtěl

Alterna poetika za dramaturgii inscenace Prokletí

Alterna poetika za inscenaci Prokletí

Šimon Stiburek za režii inscenace Nářek Mravence

Vdova po kapitánovi dunajské paroplavební společnosti za inscenaci Nářek Mravence

RS divadla Vydýcháno za inscenaci Vyskočit z kůže

RS divadla Vydýcháno za kolektivní herectví v inscenaci Vyskočit z kůže

Divadelní Piknik Volyně

Doporučení:

Léčitel - Divadlo SoLiTEater

Mladá Scéna Ústí nad Orlicí

Doporučení:

Co bys chtěl – DS Čtvrtek Večer

Vyskočit z kůže – RS divadla Vydýcháno

Prokletí – Alterna poetika

Šrámkův Písek

Doporučení:

Spooning, jediná správná životní cesta - ČSA

Vzpomínka – Divadlo bez pravidel

Nářek Mravence - Vdova po kapitánovi dunajské paroplavební společnosti

Ve Jménu.. koní topících se ve sněhu – Rozvodovodovovy RozvodyVody

Popelka Rakovník

Doporučení:

Malá mořská víla – Stinné Stránky

Prokletí – Alterna Poetika

recenze

Tři prokletí básníci, tři lampičky, tři představitelé. Tak takhle bych uvedla představení Prokletí od Alterny poetiky. Každý z divadelníků měl na sobě znak, který charakterizoval jeho roli – bílou košili, kabátec a černý klobouk, tedy Rimbauda, Baudelaira a Verlainea. Zpočátku mi přišlo tempo dost pomalé a zdouhavé. Upřímně by mi nevadilo, kdyby se část scénáře škrtnla. Co se týče stavby dějové linky, pak v tom mám trochu zmatek. Nevidím v ní žádný řád, jde o propletenec básní, citátů a skutečného příběhu. Pro ujasnění bych asi potřebovala pevnější strukturu.

Scénograficky i herecky se mi inscenace líbí, akorát si myslím, že recitačně tu jsou ještě velké rezervy. Super nápad je vana, se kterou se na jevišti skvěle pracuje.

Jsem nadšená z konce – udržoval mou pozornost a vtáhnul mě do hry.

Denisa Černá

rozhovor se souborem

Proč jste si vybrali zrovna prokleté básníky?

Nezávazně na sobě jsme je začali číst. Potom jsme se sešli a napadlo nás skloubit to dohromady. Z toho vznikla inscenace Prokletí.

Podle čeho jste si rozdělili role?

Podle toho, kdo koho četl. Mates Verlainea, André Baudelaira a Kuba se připojil.

Jak inscenace vznikala?

Zabývali jsme se celou ideologií, četli jsme si o nich, koukali na filmy...takže jsme se tím zabývali, no.

Píšete sami nějakou poezii?

Mates: Ano.

André: Já taky.

Kuba: Já ne. Párkrát jsem to zkoušel, ale vždycky z toho vzešly takový žakovský říkanky. Říkal jsem si: tyjo, tak... žakovských říkanek Žáček napsal dost.

Denisa Černá

zápis z diskuse

Názory diváků:

- hezké udržení surovosti, vytváření alternativních cest (např. vana)
- lépe vykreslit vztah kluk x kluk
- potenciál v poetičnosti scén
- romantizování prokletých

Názory porotců:

- mělo by se přidat trochu víc živočišnosti, hnusu, nespoutanosti
- hezký závěr
- podstata prokletí = velká vnitřní poezie
- živá scéna, nechyběla režie

reakce publika

- potěšilo mě, že si to sami napsali.
- líbila se mi surovost básníků na scéně, protože takoví opravdu byli.
- zajímavé využití vany jinými způsoby (lod', rakev,...)
- láska Verlainea a Rimbauda byla příliš povrchní – více prohloubit
- Matyáš (Verlaine) by mohl častěji chodit mezi diváky.
- kvalitní výběr textů a rekvizit
- přílišná romantizace všech básníků – měli být spíše ve

- stylu tehdejšího „sex, drogy a rock ,n` rollu“
- přidala bych více z jejich života a zakomponovala bych ho již od začátku inscenace.
- postřelení Rimbauda do ruky nebyl výrazný; spíše to vypadalo, jako kdyby ho zabil
- mám velkou radost, že toto téma ještě někoho zajímá.
- Baudelairovi občas nebylo rozumět

Po sladkém se neumírá – MHD Louny

recenze

V brzkých ranních hodinách se nám představil soubor MHD Louny se svou inscenací Po sladkém se neumírá, která vypráví o drsné branži v modelingu, kde je s modelkami jednáno jen jako s věcmi, nikoli jako s živoucími osobami, jež mají své tužby a přání. V první části jsme byli zavedeni na casting a postupně seznámeni se třemi modelkami – jednou netrpělivou a věčně si stěžující, že nemá čas; další, která se projevovala neskutečně hloupě a dětsky naivně; a poslední, která přišla pozdě, a za pomoci vzpomínek jsme se v průběhu dozvídali, proč se stala modelkou a jaký vztah má se svojí maminkou. Druhá část hry trochu podrobněji ukazovala život třetí modelky, jak moc je nešťastná ve svém životě, jak moc své profesi obětovala.

Upřímně, tohle představení mě zklamalo. Scénář mi přišel nemierně nudný a zdouhavý, mnoho scén by se podle mě klidně mohlo přeskočit nebo zkrátit a celkově obsahoval spoustu hluchých

míst. Některé dialogy byly naprosto zbytečné (obzvláště v první části) a člověk měl chvílemi pocit, že snad herečky nikdy nepřestanou mluvit.

Alena Bartesová

rozhovor se souborem

Jak dlouho fungujete jako soubor? Jakým způsobem jste vlastně vznikli?

No, fungujeme už třetím rokem. Vznikli jsme tak, že jsme původně měli divadelní soubor v ZUŠce, ale řekli jsme si, že to chceme víc pro divadla než jenom takhle ve škole. Takže jsme založili svůj vlastní ochotnický soubor. Jednoho dne jsme si sedli do hospody a pojmenovali jsme ho MHD.

A proč zrovna Po sladkém se neumírá?

Naší paní režisérce tohle to téma připadalo zajímavé téma a chtěla to použít do školy k přimačkám, chtěla to udělat jako experiment, kdy jsme premiéru hráli jen po šesti zkouškách.

(do rozhovoru se vloží režisérka) Já se pokoušela z toho hrozného textu udělat dobrý text, ale moc mi to nešlo.

Máte nějaké dlouhodobé plány s tímhle představením?

Chtěli bychom ho mít co nejlepší! To je tak všechno, co bychom s ním chtěli. Hodně ho pilujeme, hodně zkoušíme, zkoušíme se také přizpůsobovat prostorům, kde hrajeme, třeba tady u vás jsme museli mít spuštěné plátno, což běžně nemíváme.

Alena Bartesová

zápis z diskuse

Názory diváků:

- jenom se mluví
- chce to pozornost ve stínohře
- nezpracování tématu
- neschopnost rozlišit žánr: je to tragédie nebo komedie?

Názory porotců:

- scénář není dobrý, neobsahuje situace
- špatný přístup k 1. polovině příběhu
- situace byla vážná, ale působila vtipně
- nenávaznost replik

reakce publika

- během první půlky jsem váhal, zda je to tragédie, nebo komedie.
- texty a situace byly povrchně nahozené
- nedokázal jsem se vcítit do postav.
- mám rád stínohru, ale zde se mi zdálo, že nebyla naplněna. Moc to pro mě nefungovalo.
- dobře vybrané téma, špatné ztvárnění

Ve Jménu... koní topících se ve sněhu – Rozvodovodovovy RozvodyVody

recenze

Představení nebo interpretace? Hraná interpretace jako monodivadlo? Jak to nazvat.. Michal Černík, autor tohoto představení a jediný herec ve dvaceti minutách převypráví knihu stejného názvu jako představení samo. Jak sám uvádí, stála deset korun. Je o všem i ničem.

Obsah knihy mi však nepřišel tak podstatný, jako Michalovo hraní, až jsem se ztrácela v textu a poslouchala pouze tón jeho hlasu, gestikulaci, celkové hraní tělem. Možná to bylo způsobené tím, že bylo ráno, čas po hodinovém spánku a náročné noci. Avšak musím říct, že mě v tomto stavu, ať byl jakýkoliv, inscenace neuvěřitelně nadchla, protože se vymykala všemu, co jsem zatím viděla. Doufám, že budu mít šanci toto představení vidět i za úplné bdělosti.

Ivana Hůrková

zápis z diskuse

Názory publika:

- vtipné výrazy
- srozumitelná struktura
- nestíhatelnost textu

Názory poroty:

- plnokrevné, plnohodnotné
- chtělo by to více zvýraznit přechod myšlenek
- práce s detailem
- působilo to jako autorská inscenace

reakce publika

- od Liberce (divadelní festival Na(Ne)čisto, pozn. redakce) vidím pokrok, byla jsem mile překvapená.
- nevím, o čem to bylo.
- na rozdíl od Liberce to bylo srozumitelnější.
- opakovala jsem si s tebou repliky a musela jsem tě dobíhat.

Malá mořská víla – DS Stinné stránky

recenze

Jako poslední představení dnešní den a zároveň i jako poslední představení Přemostění se nám představila Malá mořská víla v pojetí souboru Stinné stránky. Inscenace byla rozdělena na dvě části – tu za plátnem, která představovala svět pod mořem, a na tu před plátnem, kde se odehrávalo všechno z našeho lidského světa. Bylo by zbytečné nějak zdlouhavě popisovat děj, tuhle pohádku od Hanse Christiana Andersena zná snad každý, avšak pokud jste si teď řekli, že tahle hra nestojí za řeč, protože už stejně dopředu víte, jak skončí, tak se sami ochuzujete o skvělý zážitek. Bylo to totiž skvělé.

Už od začátku jsem byla naprosto ponořená do děje, cítila podivný pocit napětí v hrudi, který způsoboval to, že mě začala štípat sůl v očích. Ne že by tahle inscenace byla nějaké citové vydírání, to opravdu ne... spíš naopak – napadala vaše city pomalu, plíživě, a než jste si to uvědomili, tekly vám slzy. Hudební doprovod orchestru byl jenom příjemné zpestření.

Alena Bartesová

rozhovor s režisérem Pavlem Skálou

Kdy a jak vznikl soubor Stinné stránky?

No... minulý rok v ZUŠce vznikl.

Proč jste se rozhodli hrát zrovna pohádku od Hanse Christiana Andersena?

Já měl v hlavě už několik let nápad, jak udělat Cínového vojáčka. A pak mě napadlo zrealizovat jej jako stínohru zkombinovanou s pohybovou složkou. To bylo loni. Letos jsme šli u Malé mořské víly cestou stínohry.

Jak jste se dostali k stínohře? Jak se takové představení nacvičuje?

Stínohra se nacvičuje pokus omyl. Zkoušíme nové prvky, snažíme se zdokonalovat pohyb, učíme se tancovat, vytváříme stíny.

Alena Bartesová

zápis z diskuse

Názory publika:

- zvláštní napětí
- chtělo by to více preciznosti
- nevyužitý potenciál stínohry
- nesrozumitelnost příběhu
- příjemná a jemná atmosféra
- opomíjení dějového faktu; malá mořská víla nemohla mluvit
- hraje se neverbálně

Názory poroty:

- hezké metafory a znakovost
- smrk a holubice nezapadají, protože za plátnem se má odehrávat dění podmořského světa a vzpomínky, popřípadě touhy hlavních postav
- do děje nesedí svatební pochod, stejně tak jako waltz

reakce publika

- bubliny, pěna, orchestr – dobře udělané
- máte výbornou klavíristku.
- se stínohrou se dá hodně hrát – nevyužitý potenciál
- orchestr příliš upoutával pozornost
- chvílemi nesrozumitelný příběh
- nejdůležitější prvek Malé mořské víly je sebeobětování (když Víla přijde o hlas)
- v tiché stínohře se to nedá moc dobře zdůraznit a zahrát – chtělo by to nějakým způsobem vyřešit
- líbilo se mi, že je mořská víla poprvé zvíře z hlubin, které se plete někam, kde nemá co dělat – do lidské společnosti.

seminář Hraní v prostoru

Je devět hodin ráno, většina redakce se stále toulá někde v říši snů, zatímco já stojím před dveřmi do velkého sálu. Že jsem se zbláznila? Ne. Právě začíná seminář hraní v prostoru – a zároveň s ním i můj první divadelní seminář vůbec. Jsem trochu nervózní. Trochu víc než jenom nervózní. Mluvení před neznámými lidmi nikdy nebyla moje parketa. Ale moje obavy se brzy po zahájení semináře rozplynou jako pára nad hrncem.

Hned ze začátku mě přivítá milá a energeticky působící Hana Franková, lektorka dnešního semináře, a s úsměvem mi nabízí tykání. Následně nás všechny vyzve, abychom si sundali boty (i ponožky, ty mají špatnou energii a fungují jako izolátor; člověk zkrátka nedokáže plně cítit svoje propojení s podlahou, když je má na sobě) a utvořili kolečko na jevišti. A pak začne ta pravá akce!

Prvně se snažíme o rovnoměrné rozložení pohybu v prostoru. Dozvídáme se, že lidské tělo je nástroj, který by se měl každý člověk naučit používat – podle jediného gesta, třeba hloupého pohození vlasů nebo promnutí rukou lze vyvodit, jak se daný člověk cítí. A na divadelních prknech je to znát ještě víc. Proto máme ruce volně podél těla, měníme jen rychlost své chůze a později zapojujeme i zvuky a další jiné pohyby.

Nastává čas pro improvizaci. Sedneme si ke kraji jeviště, naši rolí je najednou dělat publikum. Dvojice, trojice, čtveřice mají za úkol zahrát improvizovanou scénku na určité téma. Najednou se před námi rýsují příběhy o spadlém obraze, ucpaném záchodě nebo třeba útěku z vězení. Někdy je zakázané v monolozích používat slova

obsahující určitou hlásku, jindy je zas povoleno všechno a stačí jen propustit uzdu fantazie.

V druhé části semináře jsme se všichni potýkali s opravdovou výzvou – a to vytvořit scénku, která bude obsahovat za a. rekvizitu, která bude klíčová, za b. se bude odehrávat v prostoru, který si sami vybereme, za c. všechny postavy mezi sebou budou mít určitý vztah, spojitost.

Po tři čtvrtě hodince a krátké rozcvičce na čerstvém mosteckém vzdoušku jsme se šli mrknout na naše výkony. A jak se říká: jedno téma, tisíc názorů. Zavítali jsme do baru, kde zdrcená vnučka prodala svojí zpopelněnou babičku za jednu láhev vodky, aby se z popela v urně nakonec stal posyp u garážových vrat. Byli jsme svědkem konfrontace různých historických dob, ale i při uctívání nějakého obzvláště ceněného předmětu. Stali jsme se na chvíli i ztroskotanci, kteří se hádají o své místo na ostrově, kde je prostor pouze pro dva.

Společně jsme potom zhodnotili přednosti jednotlivých představení, poradili si, co by se dalo změnit nebo vylepšit.

Pohráli jsme si ještě s improvizací a zopakovali i ono rozložení pohybu v prostoru. Než jsem se stihla nadát, čtyři hodiny utekli jako voda a já bych nejrady zastavila čas a prodloužila si seminář o další čtyři hodiny.

Alena Bartesová

rozhovor s Hanou Frankovou

Četla jsem, že jste původně studovala na zubní laborantku. Jak a kdy jste se tedy dostala k divadlu? Byl to váš dětský sen stát se herečkou?

Já nevím, dětský sen asi ne... protože já chtěla být jako malá holka učitelkou. Ale v rodině přes maminku byli divadelníci, takže u nás v rodině nejspíš něco koluje v krvi, protože i moje sestra je herečka a moje děti se zabývají divadlem, jsme prostě taková divadelní rodina.

Na jevišti jste se určitě setkala s mnoha zajímavými a talentovanými osobnostmi. Jaké spolupráce si nejvíce ceníte, kdo vás v nějakém směru obohatil, popřípadě s kým se vám pracovalo nejlépe?

No... já jsem hrozně moc ráda, že jsem se potkala s kanadským režisérem Danem Brownem – tohle setkání bylo pro mě hrozně zajímavé nejen po herecké stránce, ale i pro moji pedagogickou práci na poli herectví. Asi nejpěknější spolupráci co do vztahu herečka x režisér jsem zažila s Václavem Beránkem. To byl úžasný herec a zároveň režisér. Jinak těch lidí bylo samozřejmě mnohem víc. Například

jsem pracovala se Sergejem Fedotovem, což pro mě byla také velká škola a náročné, avšak v mém pedagogickém vývoji tohle setkání sehrálo neuvěřitelnou roli. A pak je tu ještě jeden člověk, se kterým jsem se setkala v závěru karlovarské činohry... a tím je Viliam Dočolomanský.

Učíte na DAMU hereckou výchovu a určitě vám rukama prošla spousta nadaných mladých lidí. Vzpomínáte si na nějakou veselou příhodu?

(rozesměje se) Tak na tohle nejsem já zrovna ta pravá. Nejsem vypravěč, můžu vám jediné tak přednášet fakta, takže ze mě nějakou veselou historku „z natáčení“ nejspíš nedostanete. Je pravdou, že učím herectví na katedře výchovné dramatiky, kde je herectví spojeno ještě s metodikou co do práce s dětmi. A tam jsem opravdu ráda, teď už sice vyučuju jenom dálkaře... ale ti lidé jsou pro mě opravdu inspirativní, protože už většinou pracují různě po republice a hodně se společně zasmějeme příběhům, co se komu kdy stalo, když pracoval právě s těmi dětmi.

Jste také režisérkou. Zajímalo by mě: existuje nějaký podstatný rozdíl mezi tím, když režirate dospělé a když děti?

Ano, existuje. Dříve jsem režirovala dospělé a studenty, ale po nějaké době jsem se rozhodla, že s dospělými už pracovat nebudu. Teda ne tak docela – je jich asi deset, se kterými jsem ochotna spolupracovat, protože je mi líto toho času, kdy s dospělým musíte cestovat přes nějaké oklidy, abyste ho vůbec dovedla tam, kam potřebujete. Čím je člověk starší, tím před sebe

vršíme nánosy svých zábran a konvencí a obran a na to je pro mě život moc krátký... nebaví mě to zkrátka tolik jako práce se studenty nebo s lidmi, kteří jsou otevření a neřeší, proč po nich něco chci.

Máte nějaké životní motto?

Asi ne. Jedině tak... přežít. Ale to není motto jako spíš heslo.

Alena Bartesová

party v Metru

Nemyslim morálně, demoluju orálně!

V pozdějších večerních sobotních hodinách, když jsme se všichni sešli, začala HARD PÁRTOŠKA v Metru. Nejdříve zahrála kapela Cílená nejistota a musím říct, že účastníci byli ještě necíleně nejistí, jelikož neměli dostatečnou hladinu alkoholu. Hudebníci ale publikum dostali do naprosté euforie a myslím, že byl zážitek vidět některé tancovat.

Pak už následovalo představení JÁ+JÁ=♥, přičemž lidé, kteří jsou absolutně morální, měli raději na chvíli zmizet. Neskutečný zážitek s perverzním podtónem se určitě vryje každému do paměti. A půjč mi svoje kalhotky!

Po téhle inscenaci už mnozí začínali být společensky unavení (včetně mě), proto si jen matně vzpomínám na představení Cela. Pokud máte někdo nějaké vzpomínky, které jste nezapomněli, tak se s nimi určitě podělte!

Teď přichází nejzajímavější a nejtípnější okamžik večera pro mě celkově. Jsou tak tři hodiny ráno, Bukkake brothers řeknou lidem, kteří zůstali, aby si lehli na zem a kopali do vzduchu nohama. Opravdu, vidět lidi, kteří jsou většinou času introvertní válet se po zemi s blaženým výrazem, je něco nepopsatelného.

Omlouvám se za sníženou kvalitu informací podaných ze sobotního večera, ale teď vážně – Vy si to snad celé pamatujete?

